

Mevrouw Corona

Chinezen zijn ondoorgrondelijk. Ze leverden aan onze taal tal van woorden, zoals chopstick, kongsi, lychee, yin en yang et cetera, en dan moet er per se ook nog een virus bij. De ongenode virale gast infiltrerde als corona, maar moest zo nodig verdergaan als COVID-19. Terwijl toch eerder MERS en SARS zich op wereldschaal al warmliepen! China lijkt gespecialiseerd in de export van vieze virussen: bijlo, het lijkt wel een kondratieffcyclus!

Met grote vreeze mogen we a vista wel vaststellen, dat de Chinezen er om de paar jaar in slagen de wereldsamenleving te verlammen vanuit hun dubieuze Umwelt, die qua hygiëne met zielige flosstouwtjes bij elkaar lijkt te worden gehouden. Chinezen zijn maniakale smeerpotsen. Ze hebben geen idéé, wat ze in de wereld aanrichten met, plankgas, de verspreiding van corona vanuit hun stinkende beestenmarkten en hun knurftig in elkaar geflanste yurtas. Met als gevolg: ophokplicht alhier voor mensen driehoog-achter, plus het sluiten van goed beklante zaken: je bent verdorie aan de turken overgeleverd!

En wat moeten we nu, nu we pik à pik zijn met mevrouw Corona? We kunnen met opgestoken fokkenzeil optrekken naar Peking, maar ja, dat is een heel eind zwemmen. Ik hoor dat er mensen zijn, die als een dholehond in een doolhof ronddwalen. Ik hoor dat er des nachts veel wordt geflenst. Ik hoor van mijn ouweheer dat hij zijn auerhaan weer altemets vertroetelt. In ziekenhuizen worden PET-scans van petflessen gemaakt. En een enkeling pakt zijn studie sosiodontie weer op.

En ikzelf? Mijn vrouw en ik zijn géén lulletje rozenwater en tepeltje taptemelk. We houden van onderwaterklaverjassen en polsstokhoogskiën, en ook van hapsnap het snip-snapspel spelen. We geven leiding aan twee kinderen en zes kleinkinderen, ze zijn onze genantjes. Wel houden we in de winkels afstand. Immers, beter blo Jan dan dô Jan. We zien overal om ons heen de mensen appen, kleppen en beppen. De youtubers slaan op hol als een kudde buffels. Op gsm's zit weliswaar een aan-en-uitknop, maar die wordt kennelijk spaarzaam gebruikt. Totus in illis!

Mijn vrouw heeft zich sinds de pandemie-uitbraak ontpopt als een culinaire creabea – werken houdt je jong, vindt ze. Gedurfde agnèssorelsoep, heerlijke kip kerrie, gebakken kookaburra's, hete quissen: we laten het elke dag met liefde, mazzel en broge langs onze tonsillen glijden. Want wat houdt je tegen? Thalassotheapie helpt in elk geval niét tegen corona ...

Maar hoe bereid je je voor op het postcovidium? Je kunt niet ten eeuwigen dage bij je kepekinderen blijven vragen, of alles kits is met de kids en hun keds: het platgetreden vraag-en-antwoordspel, dat de maximale gespreksinhoud is bij een tweederdemeerderheid van onze burgerij. Het is een weinig eloquente vorm van voorde-gek-houderij. Maar daarover spreek ik liever niet: sst!

Laten we hopen dat de tamboer-majoors van de virusbestrijding, te weten onze eerste minister met zijn vice-eersteministers, ons spoedig zullen rapporteren, dat we gedebugd zijn. Kan-niet ligt op het kerkhof. Gauw zal daarom weer de paean klinken. Wijders zullen we dan hèhè verzuchten, en zullen we het virus – blij van zin – afgroeten met een zegevierend heui en een welgemeend houdoe. Tot nooit meer!